



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **A. R.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Heřmanice**, se sídlem Orlovská 670/35, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2018, č. j. 22 A 142/2017 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Vrchního komisaře, vedoucího oddělení výkonu trestu Věznice Heřmanice, ze dne 10. 7. 2017 o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 26. 6. 2017, č. j. VS-1298-139/ČJ-2017-803532.

II.

[2] Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí Vrchního komisaře a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Poukázal na to, že dle judikatury nelze na rozhodnutí o kázeňských trestech klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů či soudů. Stále se však jedná o sankční řízení, kde platí ústavně garantovaná zásada presumpce nevinny. Provedenými důkazy přitom bylo zjištěno pouze to, že v moči žalobce byla nalezena návyková látka. Aby se však mohlo jednat o kázeňský přestupek podle § 46 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění platném do 30. 9. 2017 (dále též „zákon o výkonu trestu“) v návaznosti na porušení § 28 odst. 3 písm. b) téhož zákona, muselo by dojít k zaviněné konzumaci návykové látky. Zavinění žalobci prokázáno nebylo. Soudu se přitom nejeví jako zcela nepravděpodobná obhajoba žalobce, že zakázanou látku požil v důsledku kontaminace jeho kávy

ze strany cizí osoby. Přestože výpovědi některých svědků tuto verzi podpořily, kázeňské orgány ji označily za účelovou a nevěrohodnou, což odůvodnily pouze nijak nepodloženou trestní a drogovou minulostí žalobce. V návaznosti na obhajobu žalobce se ani nezabývaly tím, jak se nalezené látky do jeho těla dostaly. Za situace, kdy nebyl předložen přímý důkaz, že žalobce se zakázanou látkou disponoval nebo ji vědomě požil, nelze ze samotné přítomnosti zakázaných látek v jeho těle bez dalšího dojít k závěru o zaviněném porušení zákona. Uzavřel, že skutkový stav zjištěný orgány žalované nemá oporu ve správním spise.

III.

[3] Proti rozsudku podala žalovaná (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Namítá, že žalobce je opakovaně trestaný jedinec, který se dobře orientuje ve vězeňské subkultuře a na podmínky výkonu trestu je zcela adaptován. Je proto minimálně pravděpodobné, že by ponechal svůj hrnek s kávou bez dozoru ve společenské místnosti za situace, kdy vedl dlouhodobý spor s jiným vězňem, který mu vyhrožoval „uděláním“ (tj. tím, že mu přidá do jídla či pití zakázanou látku). Nadto má žalobce zkušenosti s užíváním drog; musel tedy cítit drogu v kávě a její účinky na sobě. V takovém případě měl upozornit vězeňské orgány, které by zajistily odběr vzorků z kávy, což neučinil. Pro podporu této úvahy odkazuje stěžovatelka na rozsudek Okresního soudu Trutnov ze dne 3. 4. 2012, sp. zn. 16 T 73/2011 - 169, v němž byla obdobná obhajoba vyvrácena znaleckým posudkem. Stěžovatelka upozorňuje na to, že v prostředí věznice je droga velmi vzácná, a je tak nepravděpodobné, že by ji spoluvězeň „investoval“ do žalobce, namísto jejího užití pro vlastní potřebu. Stěžovatelka má za to, že se dostatečně zabývala obhajobou žalobce a prokázáním jeho viny. Vyslechla všechny svědky, avšak kontaminace kávy drogou nebyla prokázána a spoluvězeň J. H. manipulaci s hrnkem žalobce popřel. Toxikologické vyšetření moči žalobce přítomnost zakázané látky potvrdilo, přičemž lékař zdravotnického zařízení žalované takovou látku žalobci neordinoval. Není možné prokázat, že žalobce látku užil vědomě, neboť důkaz o způsobu užití drogy absentuje (při orálním užití zcela, při nitrožilním nelze dokázat). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Předmětem sporu je otázka, zda žalobci bylo ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu prokázáno zaviněné porušení § 28 odst. 3 písm. b) téhož zákona, tj. zákazu konzumace jiné návykové látky. Dle krajského soudu nebyla vina žalobce stěžovatelkou dostatečně prokázána.

[8] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve připomenout pro posuzovanou věc klíčové skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Dne 7. 4. 2017 ve 13:40 hodin bylo u žalobce na základě podezření ze zneužití omamných a návykových látek provedeno testování tělních tekutin (moči). Vzhledem k pozitivnímu výsledku na orientační detekční soupravě byl vzorek

pokračování

postoupen k vyšetření do toxikologické laboratoře Ústavu soudního lékařství FN sP v Ostravě – Porubě, kde byla prokázána pozitivita na metamfetamin a amfetamin. Žalobci přitom žádné látky v té době ordinovány lékařem nebyly. Žalobce ve svém vyjádření dne 27. 4. 2017 uvedl, že drogy vědomě nepožil, a domnívá se, že jeho kávu kontaminoval odsouzený J. H., se kterým vede dlouhodobý spor. Den před incidentem a ještě téhož dne ráno mu jmenovaný vyhrožoval, že jej tzv. „udělá“. Předmětná káva ležela několik minut bez jeho dohledu a odsouzený T. B. viděl, že mu odsouzený J. H. něco s kávou prováděl. K věci byli vyslechnuti další svědci. L. S. a J. Š. uvedli, že neví, že by žalobce něco bral a neviděli, že by mu někdo něco dával do kávy, ale ví, že mu J. H. vyhrožoval, že jej „udělá“, tedy že mu něco dá do kávy nebo čaje. T. B. uvedl, že viděl, jak J. H. v kulturní místnosti něco dělá s hrnkem žalobce. J. K. a J. M. nic neviděli a neví, že by žalobce něco bral. J. H. neviděl, že by žalobce něco bral, ani že by mu někdo něco dával do kávy nebo čaje; popřel, že by žalobci dal do kávy metamfetamin nebo jinou návykovou látku.

[9] Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2017 uložil speciální pedagog žalobci kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddělení na 3 dny nepodmíněně za porušení stanovené kázně a pořádku, kterého se měl dopustit tím, že požil návykovou látku. Ke stížnosti žalobce bylo rozhodnutí o kázeňském trestu dvakrát zrušeno a bylo doplněno dokazování za účelem vyvrácení možnosti záměny osob nebo testovaného vzorku. Dne 26. 6. 2017 uložil speciální pedagog žalobci rozhodnutím č. j. VS-1298-139/ČJ-2017-803532, kázeňský trest shodný s původním rozhodnutím. Uvedl, že důkazní prostředky mají vysokou a zcela nevyvratitelnou důkazní hodnotu a vina žalobce byla zcela bezpochyby prokázána. Výpověďmi svědků nebylo prokázáno cizí zavinění a dalšími důkazy byla vyloučena záměna vzorku moči. Tvrzení žalobce považuje za nedůvěryhodné a účelové, směřující k vyhnutí se kázeňskému trestu. Jedná se o mnohokrát soudně trestanou osobu, která byla opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody a má dlouhodobé problémy s užíváním drog, zvláště pervitinu. Přestože se žalobce ve výkonu trestu nedopustil kázeňského přestupku, bylo rozhodnuto o uložení přísnějšího nepodmíněného trestu v dolní hranici. I toto rozhodnutí napadl žalobce stížností, o které bylo rozhodnuto žalovanou dne 10. 7. 2017. Vrchní komisař v rozhodnutí dospěl k závěru, že bylo dostatečně prokázáno, že skutek, ve kterém je spatřován kázeňský přestupek se stal, a že jej spáchal žalobce.

[10] V projednávané věci se jedná o rozhodnutí, které dle nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, podléhá soudnímu přezkumu, neboť se týká základních práv a svobod jeho adresáta. Nutno také poznamenat, že kázeňské řízení je ve smyslu evropské judikatury svojí povahou řízením trestním, kde je plně na rozhodujícím orgánu, aby i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Je povinností správního orgánu rozhodujícího o kázeňském trestu skutkový a právní stav náležitým způsobem zjistit a rozhodnout o něm (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013 - 34).

[11] Podle § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu je odsouzeným mimo jiné *zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat alkoholické nápoje a jiné návykové látky*. Podle § 46 odst. 1 téhož zákona je kázeňským přestupkem *zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu*. Podle § 47 odst. 1 věty první téhož zákona *kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného*.

[12] Mezi stranami je nesporné, že v moči žalobce byly nalezeny zakázané návykové látky, přestože mu lékařem takové látky v inkriminované době podány nebyly. Jelikož je odsouzeným zakázáno návykové látky konzumovat, došlo tímto k porušení povinnosti stanovené v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu. Aby se však zároveň jednalo o kázeňský přestupek

ve smyslu § 46 odst. 1 téhož zákona, muselo by se ze strany žalobce jednat o zaviněné porušení povinnosti.

[13] Zákon o výkonu trestu nestanoví, o jakou formu zavinění se v případě kázeňského přestupku jedná. Pouze obecně zakotvuje požadavek zaviněného porušení povinnosti, pořádku či kázně. Vzhledem k povaze kázeňského přestupku se dle judikatury Nejvyššího správního soudu nabízí analogické použití právních předpisů upravujících podmínky odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudky ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 6 As 303/2016 - 37, a ze dne 5. 12. 2014, sp. zn. 2 As 101/2014 - 26). Takovému postupu nasvědčuje i § 55 odst. 1 zákona o výkonu trestu, podle něhož se uložením kázeňského trestu vyřizují též jednání, která mají znaky přestupků, pokud byly spáchány během výkonu trestu. Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který byl platný v době jednání zakládajícího odpovědnost, postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Na toto pojetí zavinění ostatně navázal i současný zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (viz § 15 odst. 1). K odpovědnosti za kázeňský přestupek tak postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V případě porušení zákazu konzumovat návykové látky zákon o výkonu trestu úmyslné zavinění nevyžaduje, postačí tedy zavinění z nedbalosti.

[14] Z § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu vyplývá požadavek na náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného. Nutnost prokázání viny odsouzeného jako podmínky pro uložení kázeňského trestu stanoví rovněž § 58 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů, a která obsahuje podrobnosti projednávání kázeňského přestupku. Odpovědnost za náležité objasnění okolností kázeňského přestupku a prokázání viny odsouzeného přitom nese správní orgán, který o uložení kázeňského trestu rozhoduje. Na samotné řízení o kázeňském trestu se dle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu nevztahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Jelikož však zákon o výkonu trestu neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se dle § 177 odst. 1 správního řádu i v tomto řízení § 2 až 8 správního řádu. Dle § 3 správního řádu je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán ukládající kázeňský trest tedy nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ. pod. č. 2412/2011 Sb. NSS, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69 atp.).

[15] Povinností správních orgánů tedy bylo prokázat bez důvodných pochybností buďto to, že žalobce, ač obeznámen se zákazem plynoucím z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, návykovou látku sám konzumoval, nebo že si byl vědom, respektive si vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl a mohl být vědom toho, že návykovou látku konzumuje. Lze souhlasit se závěrem krajského soudu, že tomuto požadavku správní orgány nedostály. Z jejich rozhodnutí totiž není seznatelné, na základě jakých úvah dospěly k závěru o vině žalobce (alespoň ve formě nevědomé nedbalosti). Žalobce vědomé požití zakázané látky vyloučil a všichni svědci popřeli, že by jej při konzumaci návykové látky viděli. Dále žalobce uvedl, že mu látku měl přimíchat do nápoje spoluvězeň H., který mu opakovaně vyhrožoval, že jej tzv. „udělá“, což i dle vyjádření žalované může spočívat jediné v intoxikaci stravy. Žalobce tedy předestřel vlastní skutkovou verzi děje, kterou nelze označit *prima facie* za zcela nepravděpodobnou či bizarní, zvláště za situace, kdy několik svědků potvrdilo, že k vyhrožování došlo a jeden z nich viděl, jak spoluvězeň H. manipuluje s hrnkem žalobce. Speciální pedagog v rozhodnutí o kázeňském trestu po shrnutí obsahu svědeckých výpovědí nicméně toliko

pokračování

konstatoval, že cizí zavinění nebylo prokázáno a tvrzení žalobce označil s odvoláním na jeho blíže nespecifikovanou drogovou minulost za účelová a nedůvěryhodná. Věrohodnost provedených svědeckých výpovědí přitom nijak nepochybnil; nehodnotil je ani z hlediska důvěryhodnosti vypovídajících osob, jejich vztahu k věci, apod. Přestože tedy provedené důkazní prostředky neprokazují, že žalobci skutečně někdo bez jeho vědomí látku podal, neposkytují na druhou stranu ani dostatečnou oporu pro závěr, že je tato možnost jednoznačně vyloučena, a tudíž musel žalobce látku požit vědomě sám. To, že nebylo prokázáno, že žalobci látku někdo bez jeho vědomí podal, neznamená, že byla prokázána jeho vina. Povinností správních orgánů přitom bylo prokázat zavinění samotného žalobce (viz výše), nikoliv vyloučit zavinění cizích osob. Touto skutečností se však správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně nezabývaly a krajský soud nepochybil, když pro tento důvod jejich rozhodnutí zrušil.

[16] Teprve v kasační stížnosti stěžovatelka uvedla argumenty (viz dále), kterými by bylo teoreticky možné vyvrátit tvrzení žalobce, že zakázanou látku vědomě nepožil, a dovodit tak jeho zavinění. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že takové doplnění argumentace až v řízení před správními soudy nelze přijmout. Důvody, pro které bylo vydáno rozhodnutí, musí správní orgán vtělit do jeho odůvodnění, a nikoliv je doplňovat v řízení před správními soudy (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012 - 44, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015 - 107, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013 - 68, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43 atp.).

[17] V závěru kasační stížnosti pak stěžovatelka nesouhlasí s tím, že je její povinností prokázat, jak se zakázaná látka do těla žalobce dostala. Takovou povinnost jí však krajský soud neuložil. Stěžovatelka nepřipustně vytrhává část odůvodnění krajského soudu z kontextu. Krajský soud konstatoval toliko to, že se správní orgány měly podrobněji zabývat skutkovou verzí předloženou žalobcem, neboť ji podporovaly svědecké výpovědi a nebylo prokázáno, že by žalobce zakázanou látkou disponoval nebo ji vědomě požil. Na základě učiněných zjištění tedy nebyla tato skutková verze zcela nepravděpodobná, avšak správní orgány se s ní v rozhodnutích dostatečně nevyřádaly a bez dalšího ji odmítly. Pokud však stěžovatelka považovala tvrzení žalobce za nevěrohodné a účelové, bylo její povinností tento závěr především zdůvodnit, nikoli pouze zkonstatovat. Krajský soud tedy neakceptoval rozhodnutí v neprospěch žalobce za situace, kdy správní orgány jím předestřenou skutkovou verzí o nevědomém požití zakázané látky přesvědčivě a ve vazbě na provedené důkazy nevyvrátily a spokojily se toliko s tím, že nebylo prokázáno cizí zavinění.

[18] Nejvyšší správní soud si plně uvědomuje obtížné postavení správních orgánů vykonávajících kázeňskou pravomoc nad odsouzenými, jakož i specifika daného řízení zakončeného žalobou napadeným rozhodnutím. Je mu znám též konstantní názor Ústavního soudu, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (viz např. usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. I. ÚS 1785/08, nebo ze dne 4. 2. 2010, č. j. II. ÚS 3239/09). Jak však dále vyplývá z výše uvedené judikatury Ústavního soudu (jakož i z judikatury Nejvyššího správního soudu), i v takových řízeních je povinností správního orgánu náležitě zjistit skutečný stav věci, resp. řádně odůvodnit přijaté závěry (vedle výše uvedené judikatury viz např. nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013 - 34, nebo ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 As 89/2014 - 25). Byla-li proto u žalobce zjištěna přítomnost návykové látky, avšak tento popřel její vědomé požití, bylo na správních orgánech, aby při absenci přímého důkazu o vině žalobce prokázaly pomocí řetězce nepřímých důkazů, že tvrzení žalobce je nevěrohodné a účelové, případně že jednal natolik neopatrně, že porušil zákonem stanovenou povinnost

z nedbalosti. V dané věci však takto postupováno nebylo. Až v kasační stížnosti stěžovatelka formulovala relevantní úvahy, proč se dle jejího názoru žalobce dopustil zaviněného porušení zákonem stanovené povinnosti. Jak již však bylo výše uvedeno, v řízení před správními soudy nelze doplňovat odůvodnění správních rozhodnutí. Důvody, pro které bylo vydáno rozhodnutí, musí správní orgán vtělit do jeho odůvodnění, a nikoliv je doplňovat v řízení před správními soudy.

[19] Nad rámec uvedeného kasační soud z procesní opatrnosti dodává, že pokud by stěžovatelka v dalším řízení chtěla argumentovat stejným způsobem jako v rozsudku Okresního soudu v Trutnově sp. zn. 16 T 73/2011 - 169, vyžadovalo by to doplnění skutkových zjištění z její strany. V označeném rozsudku odsouzený rovněž popíral úmyslné požití omamné látky a obhajoval se tím, že mu pervitin někdo přidal do kávy. Tato obhajoba však byla vyvrácena znaleckým posudkem, v němž znalec konstatoval, že pravidelný konzument kávy se zkušeností s užíváním pervitinu by musel pervitin v běžné kávě vzhledem k jeho silné chuti poznat. Zjištěné hodnoty v moči odsouzeného totiž svědčily o tom, že se muselo jednat o větší množství návykové látky ve velmi vysoké kvalitě. Závěry znalce v uvedené věci tedy vycházely z konkrétní naměřené hodnoty zakázané látky v těle obviněné osoby. Dovozuje-li proto stěžovatelka, že stejně tak by musel rozeznat chuť pervitinu v kávě i žalobce, je třeba tuto domněnku podpořit konkrétním zjištěním, např. srovnáním naměřené hodnoty zakázané látky v citovaném rozsudku s hodnotou zjištěnou při laboratorních testech v těle žalobce. Bez příslušných skutkových zjištění se jedná pouze o spekulativní úvahu, která by sama o sobě k prokázání zavinění žalobce nepostačovala. Ani další relevantní argumentace stěžovatelky předestřená v kasační stížnosti stran zavinění žalobce nemá oporu ve správních rozhodnutích, resp. ve správním spisu. Stěžovatelka přitom v kasační stížnosti nepřednesla žádnou jinou námitku, která by měla potenciál vyvolat zrušení rozsudku krajského soudu. Obecně brojila proti závěrům krajského soudu, které však mají oporu ve shora uvedené judikatuře, a doplňovala odůvodnění svého rozhodnutí, což možné není (viz výše).

[20] Za této situace proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost směřující proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu zamítnout jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu